

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 maja 2018 roku (znak: 528527/15/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 kwietnia 2018 roku, odmówił I. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. Organ rentowy wskazał, że podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić wynagrodzenie, od którego zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym po raz pierwszy zgłoszono wniosek o świadczenia - ustalono wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości: 103,76% z lat 1973 - 1982;

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponownie ustalenie świadczenia - brak możliwości ustalenia wskaźnika wysokości podstawy z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu w okresie 1998-2017.

Organ rentowy zwrócił uwagę, że na wniosek świadczeniobiorcy podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić wynagrodzenie, od którego zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne lub rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu - ustalono wskaźnik: 72,99% z lat 1956-1982.

Powyższe wskaźniki nie są wyższe od dotychczasowego wynoszącego 135,01% ustalonego z 3 lat tj. 1977-1979 wobec czego nie mają wpływu na korzystniejszy wymiar świadczenia. Świadczenie przeliczono z uwzględnieniem przedłożonych do wniosku zarobków za lata 1975-1983, które pozostają bez wpływu na wskaźnik wysokości podstawy wymiaru oraz na wysokość świadczenia.

/decyzja z dnia 2 maja 2018 roku k. 35 plik II akt ZUS/

W dniu 5 czerwca 2018 roku odwołanie od powyższej decyzji złożył I. B. wnosząc o jej uchylenie i zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do przeliczenia przysługującego mu świadczenia emerytalnego w oparciu o najkorzystniejszy dla niego okres pracy.

Odwołujący się wskazał, że treść art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej umożliwia przeliczenie wysokości świadczenia i zwiększenie emerytury w wyniku uwzględnienia dotychczas pomijanych składników wynagrodzenia o ile ponownie obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury będzie wyższy od obliczonego uprzednio. Zarazem przeliczenie może być dokonywane przy użyciu dowodów nie pozostawiających wątpliwości, co do faktycznej wysokości dochodów uzyskiwanych w danym okresie.

/odwołanie wnioskodawcy z dnia 5 czerwca 2018 roku k. 3- 4 /

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do wniosku z dnia 9 kwietnia 2018 roku o ponowne obliczenie wysokości świadczenia złożono zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) ze wskazaniem wysokości zarobków z (...) S.A. z lat 1975 - 1983. Kwoty zarobków z lat 1977 - 1979 były już znane organowi, gdyż stosowne zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu zostało już złożone do akt ZUS w dniu 18 marca 1992 roku. Zatem ww. kwoty zarobków zostały już uwzględnione przy wyliczaniu najkorzystniejszego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 3 lat kalendarzowych tj. z okresu 1977 - 1979 na starych zasadach tj. ze świadczenia rentowego. Po ubruttowieniu najkorzystniejszy wskaźnik z ww. lat wynosi 135,01 %.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 2 lipca 2018 roku k. 8 - 8v/.

Na rozprawie w dniu 3 października 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że ma niższą emeryturę niż koledzy z którymi pracował a ich wynagrodzenie było zdecydowanie niższe niż jego. Natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowiska stron e- protokół rozprawy z dnia 3 października 2018 roku 00:02:32 - 00:14:32 - płyta CD k. 16/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony I. B. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

Do wniosku z dnia 18 marca 1992 roku o ponowne obliczenie wysokości świadczenia wnioskodawca przedłożył organowi rentowemu zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 16 marca 1992 roku ze wskazaniem wysokości zarobków w (...) S.A. za lat 1977 - 1979.

/okoliczność bezsporna, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 marca 1992 roku k. 5 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 10 kwietnia 1992 roku (znak: 528527/15/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 marca 1992 roku, przeliczył I. B. świadczenie

/decyzja z dnia 10 kwietnia 1992 roku k. 4 -4v plik I akt ZUS/

W dniu 30 listopada 2006 roku wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury.

/wniosek z dnia 30 listopada 2006 roku k. 17 - 18 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 lutego 2007 roku (znak: 528527/15/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wyjaśnił że zasady podwyższania świadczeń w związku z obliczeniem ich wysokości przy zastosowaniu kwoty bazowej niższej od 100% przeciętnego wynagrodzenia zostały ściśle określone w art. 194 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 roku, Nr 39, oz. 353 ze zm.), który stanowi, że przeliczenie emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy polega na ponownym obliczeniu świadczenia od kwoty bazowej określonej w ust. 4 i 5 (ust. 2). Dla świadczeń przysługujących emerytom i rencistom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1930 r. podwyższa się kwotę bazową do: - 96,5 % przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia w dniu jego przyznania - od dnia 1 marca 2005 r.; - 100 % przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia w dniu jego przyznania - od dnia 1 marca 2006 r.(ust 4). Przeliczona emerytura i renta podlega podwyższeniu w ramach waloryzacji przypadających do dnia, od którego przysługuje prawo do świadczenia w przeliczonej wysokości, a jeżeli wypłata była wstrzymana - z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie do dnia jej wznowienia (ust 6). Emerytury i renty przelicza się z urzędu, a jeżeli wypłata świadczenia jest wstrzymana - po jej wznowieniu (ust 7).

Organ rentowy wskazał, że w myśl wyżej powołanych przepisów ponowne ustalenie emerytury nastąpiło od dnia 1 marca 2005 roku, kolejne od 1 marca 2006 roku o czym wnioskodawca był informowany odrębnymi decyzjami: z dnia 3 marca 2005 roku oraz z dnia 3 marca 2006 roku. Ustawodawca nie przewidział innych form rekompensaty z tego tytułu.

/decyzja z dnia 8 lutego 2007 roku k. 19 plik II akt ZUS/

W dniu 19 lutego 2018 roku wnioskodawca ponownie złożył wniosek o przeliczenie emerytury.

/wniosek z dnia 19 lutego 2018 roku k. 24 - 24v plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 7 marca 2018 roku (znak: 528527/15/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 19 lutego 2018 roku, odmówił I. B. prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia.

Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę wysokości świadczenia.

/decyzja z dnia 7 marca 2018 roku k. 31 plik II akt ZUS/

W dniu 9 kwietnia 2018 roku wnioskodawca złożył wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego. Do wniosku ubezpieczony załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 5 kwietnia 2018 roku z (...) S.A. w Ł. wskazujące na wysokość zarobków osiągniętych przez I. B. w latach 1975 - 1983.

/wniosek z dnia 9 kwietnia 2018 roku k. 32 - 32v plik II akt ZUS, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 5 kwietnia 2018 roku k. 33 - 33v plik II akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 maja 2018 roku (znak: 528527/15/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 kwietnia 2018 roku, odmówił I. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

/decyzja z dnia 2 maja 2018 roku k. 35 plik II akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów zawartych w aktach emerytalnych dotyczących wnioskodawcy. Stan faktyczny w sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń odwołanie I. B. nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Niewątpliwie instytucja przeliczenia wysokości świadczenia umożliwia zwiększenie emerytury lub renty w wyniku uwzględnienia w podstawie wymiaru świadczenia bądź okresów ubezpieczenia przypadających zarówno przed, jak i po przyznaniu emerytury bądź renty lub też uzyskiwanego wynagrodzenia.

Zgodnie z treścią art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W ust. 2 cytowanego przepisu wskazano, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy (ust. 3).

Podstawę wymiaru emerytury, w myśl przywołanego art. 15 ust. 1, stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego

z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Przy czym na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu /ust. 6 art. 15/.

W kontekście treści przytoczonych przepisów brak było podstaw do ponownego obliczenia przez organ rentowy wysokości emerytury wnioskodawcy, gdyż nie został spełniony wymóg aby wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był wyższy od poprzednio obliczonego. Najkorzystniejszy dla wnioskodawcy nadal jest dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalono przez organ rentowy z 3 lat kalendarzowych tj. z okresu 1977 - 1979 na starych zasadach tj. ze świadczenia rentowego, który to po ubruttowaniu **wynosi 135,01%**.

Jak wynika z akt sprawy **z 10 kolejnych lat kalendarzowych** wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym po raz pierwszy zgłoszono wniosek o świadczenia wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł: **103,76%** z lat 1973 - 1982; zaś z kolei z **20 lat kalendarzowych** wybranych z całego okresu ubezpieczenia wskaźnik podstawy wymiaru w wynosi **72,99%** z lat 1956 - 1982.

Nie było także przesłanek do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia **z 20 lat kalendarzowych** wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku **o ponowne ustalenie emerytury**. Brak możliwości ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wynikał z faktu, że wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu w okresie 1998 -2017. Przedstawione zarobki za okres 1975 - 1982 nie mogą zatem zostać przyjęte do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, ponieważ wykraczają poza dwudziestolecie poprzedzające rok zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury (1998-2017).

W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do ponownego obliczenia wysokości należnej I. B. emerytury na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż ustalone według wariantów wynikających z przedmiotowego przepisu wskaźniki wysokości podstawy wymiaru nie są wyższe od poprzednio obliczonego.

W tej sytuacji nie było możliwe by żądanie wnioskodawcy uwzględnić i dokonać ponownego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia w sposób dla wnioskodawcy korzystniejszy niż uczynił to organ rentowy.

Na marginesie Sąd Okręgowy pragnie jedynie zaznaczyć, że podstawą do dokonania ponownego wyliczenia emerytury nie może być fakt, że inni pracownicy - z którymi wnioskodawca współpracował - przechodzący obecnie na emeryturę mają ją w wyższej wysokości niż odwołujący się. Zauważyć należy, że ustawa o emeryturach i rentach na przestrzeni przeszło 20 lat ulegała kilkukrotnym zmianą, w związku z tym nie może dziwić, że obecnie przechodzący na emeryturę mogą mieć wyższe świadczenie niż osoby przechodzące - jak wnioskodawca - kilka lat wcześniej. Dlatego wskazana analogia nie może być zastosowana do sytuacji ubezpieczonego, gdyż nie ma żadnego umocowania prawnego.

Mając na uwadze powyższe na mocy powołanych przepisów oraz w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

E.W.